

דיוני בנק



הנדרשת ביותר בישראל



ידיעות גופאוויר

כפר-סבא, אפריל 1961.

בדרך להחלמה...
בית החולים הממשלתי באשקלון,
ביה"ח ביילינסון, כמו-כן ביה"ח



של קו"ח בבאר-שבע, מצוידיים
כולם, לאחר בדיקות ונסיונות מרוב
ביום, במזרונ גומאוויר.

במלונותינו החדשים...

בדקו וניסו הכל על מנת לבחור
במשובח ביותר. הרהיטים המרובי
פדים במלון שרתון-תל-אביב, ה-



מזרונים והרהיטים המרופדים ב-
מלון "דן" ובמלון "אוויה", סביון
והמזרונים במלון "הוד" - כולם
עשויים גומאוויר מקורי.

המנעו מטעות...

אפשר למצוא בשוק מזרונים המיו-
צרים מתערובת גומי כלשהי, אבל
גומאוויר - יש רק אחד. גומאוויר
מיוצר מלטקס טהור, בבית-החרו-
שת בכפר-סבא. זהו זה - האיכות
קובעת!

כל אחד מעדיף

גופאוויר

ולא תחליף

תוצרת גומאוויר-כפר-סבא

במדיונה

העם

קול המון

אמר נהג המוניתי:
"אני אומר לך, זה גורא זיעזע אותי.
בחיי, זה זיעזע אותי יותר מאייכמן, למרות
שהייתי במחנה-ריכוז בפולין. זה גורא,
בחיי."

"כל הזמן בן-גוריון אמר שהצבא זה
קדוש, שבצבא שום דבר רע לא יכול
לקרות. כל הלב שלי היה בזה. אז עכשיו
אני כבר מתחיל לפקפק בכל."

"קראתי בליל שבת בעתון-ערב ידיעה
קטנה, שיש משהו. אמרתי לחברים שלי
בתחנה: מה זה יכול להיות? אז הם אמרו
לי: מה, אתה לא יודע? חכה ליום ראשון,
השערות תעמודנה לך על הראש!"

"בחיי, אני לא יכול להאמין בזה. איך זה
יכול להיות? בא אדם, לא יודעים מי הרו-
רים שלו, מה עשה, לא יודעים אפילו אם
הוא בכלל יהודי. אולי הוא בכלל רוסי?
אולי הוא קתווי? איך זה לא בודקים כלום,
סתם גותנים לאדם להיות אלוף בצה"ל? מה
זה כאן, הכל הפקרות?"

"ובן-גוריון אמר שהצבא קדוש. עכשיו
אני כבר לא יודע. סלח לי אם אני מבלבל
לך את הראש, אבל..."

מדיניות

המשפט הקובע

כמה עתונאים זרים תפסו מייד את נקודת-
התורפה שהיתה חבוייה באחד הקטעים
של דו"ח העולם הזה (1230) על פרשת-ברי-
הקטע קבע: ערב מבצע סיני כאשר רק חצי
תריסר אנשים ידעו על המיבצע העומד
להיערך, הכניס ביג"א את בר לחדרו, הת-
בודד עמו שעה ארוכה וביקש את חוותי-
דעתו על "פרטי המיבצע".

אם היה בר כבר אז מרגל, כפי שהניחו
העתונאים הזרים, הרי אפשר לנחש כי
ידיעותיו הגיעו בסופו של דבר אל צמרת
הגוש המזרחי. במלים אחרות: שמנהיגי גוש
זה ידעו מראש על מיבצע-סיני.

ואילו לאור תגובות צבא מצריים, ש-
הופתע כליל על-ידי המיבצע, ברור כי גמאל
עבד אל-נאצר לא קיבל מידידיו הקומוניסטיים.
שום אזהרה מוקדמת על כוונות ישראל.
לתוך המלכודת. מה נובע מהנחות
אלה?

קרוב לחדאי כי הגוש המזרחי ידע על
מיבצע-סיני מראש, אך לא הזהירה את ה-
ערבים, בכונה תחילה. השיקול הסביר: אילו
היו מזהירים את המנהיג המצרי לפני ה-
מיבצע, בחשאי, לא היתה זוכה לכל פרס,
פרט להכרת-הטובה המפוקפקת של עבד אל-
נאצר.

על-ידי אי-מניעת המבצע, השיג הגוש
המזרחי כמה וכמה יתרונות. בין השאר:
● הסיח מיבצע-סיני את עיני העולם
מדיכוי המרד ההונגארי.

● ניתנה לקומוניסטים ההזדמנות לה-
ציל את הערבים בפרהסיה, על-ידי האיום
בשיגור טילים ומתנדבים, וכך לרכוש את
רגשי-התודה של ההמונים הרחבים במרחב.
יתר על כן, הודות להודעה המוקדמת
היתה להם השהות לחשב היטב את מה
לכיהם מראש, ולהכין את הכל להצלחתם.
ישראל פשט נכנסה למלכודת פוליטית מוכ-
נה מראש.

בין המזרח וקאהיר. ספק רב הוא
אם גילוי זה של ציניות פוליטית ימצא חן
בעיני נשיא הרפובליקה הערבית המאוחדת.
על כן עטו הכתבים האמריקאים והגרמניים
על מציאה זו, תוך ציטוט העולם הזה.

פרשת אייכמן

בגלל תפוח

העתונאים שהחלו סובלים משיעמום,
חידדו את אוזניהם. אהירת האדישות נעלמה.
לפתע נשמע קול חדש באולם בית-המשפט.
היה זה, כפי שקרא התובע גרעון האוונר
בפאתוס: "קולם של ששה מיליונים!"
בימים הראשונים של המשפט חששו הכת-
בים כי האוונר, עם היותו משפטן מוכשר,
אינו מסוגל להעלות את המשפט לרמת
הרגש האנושי הדרושה בו. השבוע הפרוץ
האוונר חשש זה. בנאומו-תביעה מזהיר גולל
מחדש את הפרק הקודר של פשעי הנאצים.

השיא בא דחקא בסיפור קטן, שאינו אלא
טיפה מן הים: האישום כי אייכמן הרג במו
ידיו ילד יהודי, שגנב תפוח מגינתו.
הפה ייפתח. סניגורו של אייכמן לא
ישב בחיבוך ידיים. רמו סרחאציוס, במעור-
פלי: אייכמן יביא אינצידמות להרבה ממי-
שלות ואישים.



אייכמן ב"ריילי ניוס" קולם של מיליונים



ב"ג'ורנאל אמריקאן" סחיטה של אחד

מה היתה הכתנה? קל היה להבינה. איי-
כמן מעוניין כי גרמניה המערבית תדרוש
את הסגרתו. כי הנקודה החוקה ביותר ב-
טענת התביעה, ביחס לסמכות בית-המשפט
הישראלי, היתה כי שום מדינה אחרת אינה
רוצה באייכמן, ואינה מוכנה לשפוט.

גרמניה אינה רוצה לדרוש את ההסגרה,
מתחמקת בטענות פורמאליות (אייכיום הס'
כס הסגרה עם ישראל). הרמו של סרחאציוס
היה טכסיס של סחיטה. הוא התכוון להבהיר
למנהיגי בון: אם לא תדרשו את ההסגרה,
יפתח אייכמן את הפה.

יצאה אלגנטית

שאלה אחת מצאה השבוע את תשובתה:
כיצד תטפל הממשלה בפרשת קאסטנר ב-
ניהול התביעה, במשפט אייכמן?

מצבה קשה מאוד. כדי להרשיע את אייכ-
מן, על התביעה לטעון כי הצעתו לקאסטנר
לא היתה רצינית, אלא באה רק כדי להר-
דים את היהודים. אם נכון דבר זה, הרי
קאסטנר אומנם היה בוגד ומשתף-פעולה,
כפי שטענו מקטרגיו. אך אם קאסטנר צדק,
והצעתו של אייכמן אומנם היתה רצינית,
והאוייה למשאומתו, הרי יכול הנאשם לט'
עון כי היה מוכן להציל מיליון יהודים,
וכי הצעה זו הוכשלה על-ידי משה שרת
וחבריו שהסגירו את יואל בראנד לבריטים.
בנאום התביעה שלו יצא האוונר בצורה
אלגנטית ממבוי סתום זה.

"אשנב קטן". טען האוונר: אין זה
תפקידו של משפט זה לקבוע איך חייב
מנהיג יהודי להתנהג בתנאים כאלה. רק
ההיסטוריון יכול לקבוע אם צדקו מורדי
גטו ווארשה, שיצאו לקרב חסר-תוחלת, או
קאסטנר, שניסה לנהל משאומתן "כדי לפ'-
תוח אשנב קטן להצלה", או ראש קהילת
ווארשה, שהתאבד תחת למסור יהודים ל-
גירוש.

אולם משפט זה, קבע האוונר, "אינו
משפטם של הקורבנות, אלא של המשמיד".
אם אייכמן עצמו לא יקלקל חשבון זה,
על-ידי העלאתה מחדש של בעיית קאסטנר,
ישמחו אנשים רבים בצמרת ישראל.

* הכותרת: "אדולף אייכמן - קולם על
רגליך" - המשפט נפתח, העולם מסתכל."
** הכותרת: "שופט ישראל כינה פעם
את אייכמן בשם שטן".